

Зміст

Новий дім	3
Послання зі Схованого острова	19
Нічний візит	23
Капкейки й замок	35
Нічний візит	49
«Медаї і запитання, запитання, запитання	62
Розмови і гарбузова суміш	75
Нічний візит	83
Лихоманка, записки і пояснення Кікі	95
День Університету	113
Нічний візит	123
Розмови, книжки й десерти	130
Нічний візит	146
Сувенірні крамнички	150
Лялька Кікі	167
Подруга	180
Історія Кікі	189
Прощання	198
Післямова	206
Список згадуваних книжок	208
Чарівні ласощі тітоньки Емілії	208
Подяки	222

*Марічці та Юлі, які надихали
їй давали час писати цю книжку*

НОВИЙ ДІМ

Усе почалося тоді, коли татові запропонували нову роботу. Ми й раніше переїжджали: спочатку – до Балтимора, що в США, у штаті Меріленд, потім – у Вест-Юніон, це вже в кукурудзяному штаті Айова. Мій тато – комп'ютерник, винаходить якісь нові способи онлайн-спілкування. Гадаєте, вже все придумали? Інтернет є, інстаграм, зуми всілякі. А от комп'ютерники на цьому не заспокоюються і шукають щось нове. Може, телепортацію нарешті винайдуть? Чи бо-дай телепатію? Та я ж наче про переїзд починала писати...

Незвичним було вже те, що ми не їхали машиною. Ми часто подорожували авто, навіть після народження моєї меншої сестрички Олі. Та цього разу тато сказав, що переїжджаємо без автівки, бо тепер житимемо на острові. «Безлюдному?» – спитала я. «Та ні, там є університет, є школа,

магазини, ресторани – одним словом, усе, як у людей, не хвилюйся».

Та як не хвилюватися! Полишала свою школу, подружок... Я вже добре знала, як то непросто – приходиш у новий клас, а там уже є кілька компаній, і ніхто не хоче брати до себе новачка. Ну, може, це я вже трохи перебільшую.

Та мої зітхання нічого б не змінили – і ми готувалися до переїзду. З нами разом полетіли бабуся з дідусем, щоб допомогти облаштуватися на новому місці. Спочатку все було добре. Із Сідар-Рапідса ми вилетіли до Атланти, що в Джорджії. З Атланти – до столиці Багамів Нассау. Обидва перельоти нетривалі – дві-три години, тож навіть Оля не встигла знудитися. А вже в Нассау почалися таємниці й загадки.

Коли тато витягнув квитки на пароплав, з'ясувалося, що на ньому немає назви острова.

– Як таке могло статися? – бідкалася бабуся.

– Мамо, все гаразд. Це Схований острів. Його й на карті немає, і знають про його існування лише ті, хто там живе. Туди, звісно, інколи привозять туристів, але їм назви не повідомляють. Отака загадковість.

– То саме через це ти раніше нам про нього нічого не розповідав? – Бабуся неабияк занепокоїлася.

– Боявся, що ти хвилюватимешся і станеш відмовляти мене. І, бачу, даремно боявся, – усміхнувся тато. – А тепер уже пізно.

– Щось мені це не подобається, – втрутилася в розмову мама. – І як ми дістанемося до цього невідомо де схованого острова?

Тато не встиг відповісти, бо коло нас постав темношкірий чоловік із широкою білозубою усмішкою:

– Професор Ланоскі?

– Так, це я, – озвався тато.

За кілька років життя в Америці ми вже звикли, що наше прізвище вимовляють кому як заманеться, точніше, хто як може його відтворити. Утім, як на мене, Лановський – то не надто й складно для вимови.

– Мене звати Алі. Ходімо. Я проведу вас на корабель.

Ми слухняно попленталися за ним. На пароплаві мама з бабусяю все бідкалися, що тато не розповів їм подробиць про острів і що все це дуже дивно. А от Оля, яка у свої неповні три роки вперше побачила океан, торохкотіла захоплено:

– А ми побацьимо дельфінів? А акули тут є? А клокодили?

– Дельфінів, може, й побачимо, – сказав тато, який тримав її на колінах, – а стосовно акул і крокодилів – щось не схоже на те.

– Скода, – зітхнула Оля. – Я хотіла побацьвити, цьи сплавді акула така виика, як будинок.

Тато засміявся.

– Залежно від того, який будинок... Гадаю, наш буде більшим за акулу.

І вони стали обговорювати, яким же буде наш новий дім.

Мене це також цікавило. Особливо моя кімната. Усі меблі ми продали, тож я навіть уявити собі не могла, який вигляд матиме мій барліг. А в мене було таке класнюче двоповерхове ліжко! Ех...

Я подумала про друзів, яких полишила у Вест-Юніоні. Дженні, Бруклін, Моніка... Як же мені вас бракує, дівчата! Що я без вас робитиму? Чи знайду своє місце в новому класі?

Особливо зараз бракувало Дженні. Вона мене розуміла як ніхто інший. З нею можна було й поговорити, і помовчати. Ми потоваришували одразу, як я переїхала до Вест-Юніона. Чи витримає наш зв'язок випробування відстанню? Кажуть, що дівчача дружба закінчується там, де починається суперництво за хлопця. Утім, цю перешкоду ми успішно подолали.

Я згадала веснянкуватого Лукаса з білявим неслухняним чубом. З ним, як і з Дженні, можна було поговорити про книжки, а для мене це важливо, бо не всі мої друзі люблять читати. Але я сприймала його лише як товариша, бо знала, що він подобався Дженні ще із садочка. Дуже подобався. І вона сподівалася, що колись Лукас запропонує їй стати його дівчиною. Чекала-чекала, аж він чомусь обрав мене. Кілька перших днів були нестерпними. Я раділа, що в мене є хлопець, та ще й такий класний – веселий, спортивний, полюбляє книжки! – але було боляче, що від мене відвернулися найкращі подружки. Дженні не говорила зі мною, вдавала, ніби мене взагалі не існує. А Бруклін із Монікою звинувачували мене у зраді і казали, що я не можу більше вважатися подругою Дженні. Проте ми з нею таки помирилися. Спочатку просто не говорили про хлопців, а за якийсь час вона навіть навчилася радіти за мене. А згодом ще й утішала, коли Лукас кинув мене. Моя люба подруго... Чи витримаю я без тебе? Добре, що

ми домовилися писати одна одній – сподіваюся, так буде легше звикати до нового життя.

Занурившись у невеселі думки, я майже не помічала, яка краса довкола. А блідо-блакитна прозора вода ніби запрошувала до плавання. Нічого, невдовзі накупаюся!

На березі нас зустрів Макс Баум, президент Університету, де працюватиме тато. Коли мама запитувала, як називається заклад, в який запрошують батька, той відповідав:

– Просто Університет, тільки з великої літери. Він на острові один, тому й не має назви.

– Лановські! Ну нарешті! Уже зачекався! – Пан Баум, невисокий бородатий товстун, згріб тата в міцні обійми, а потім ще стискав своїми могутніми ручиськами нас усіх.

– Алі покаже вам будинок. Поки що нехай усі меблі залишаються на своїх місцях. Якщо ж вам усе припаде до

душі і ви надумаєте викупити його, тоді зробите все, що схочете: пофарбуєте, перебудуєте як заманеться. Романе, – пан Баум обернувся до тата, – а на тебе я чекаю після-завтра. Заїдь хоч на годинку – покажу тобі лабораторію.

Потім президент трохи розповів нам про Багами. Я дізналася, що й тут побував Христофор Колумб. Саме він назвав цю землю Баха Мар – мілке море, – коли навідався сюди 1492 року. Ці острови тривалий час були справжнім піратським гніздом. А незалежність від Британії отримали не так давно – 1973 року.

Завершивши розповідь про Багами, пан Баум сказав:

– Не затримуватиму, бо, напевно, вам страшенно хочеться побачити свою нову оселю. Вона, сподіваюся, вас не розчарує. – І він якось загадково посміхнувся.

Протрусившись трохи у джипі й пороззиравшись на пальми («Справжні!»), ми вийшли на стежину, викладену різнобарвними пласкими камінцями, яка привела нас до будинку. Він здавався величезним. Я не знавець архітектури і всіляких там стилів, але в моїй уяві виникли зображення будівель Вікторіанської епохи. Колись у школі вчили. Будинок мав такий вигляд, ніби хтось зліпив до купи дім графа Дракули і королівський палац, який з'являється на початку діснеївських мультиків. Башточки, тераси й балкончики – трохи похмурі й світлі водночас. А з боку дороги на другому поверсі була якась дивна споруда – чи то спостережний пункт, чи то просто кругла тераса під дахом. А взагалі, відчуття в мене були суперечливі – хотілося якнайшвидше зайти всередину, але щось ніби зупиняло.

– Скільки ж тут поверхів? – спитала я в тата.– Ти ніби казав, що два, а здається, ніби всі п'ять.

– Два поверхи і підвал. Просто стелі дуже високі. Колись люди будували, не шкодуючи ні місця, ні матеріалу. Тож було чим дихати – ні стіни, ні стеля не тиснули на тебе. Сподіваюся, нам тут буде добре. І в кожній принцеси буде своя принцесяча кімната.– Тато хотів схопити Олю на руки й підкинути в повітря, та малá випручалася.

– Я вибелу сама плинцесяцю кімнату! – сказала вона й рушила до дверей із важкою металевою клямкою.

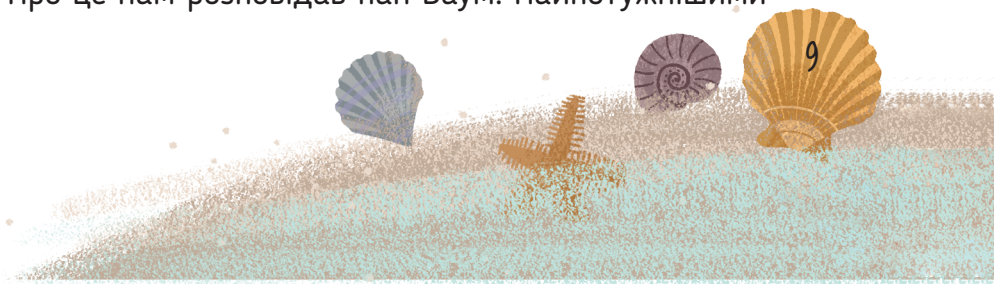
Мені здалося, на ній був гривастий лев, але він за мить зник. Та, мабуть, мені це приверзлося від втоми...

– Тут справді високі стелі,– сказала бабуся.– Я така рада за вас, діти. Нарешті у вас є свій дім. Купите нові меблі, зробіте все так, як вам лягатиме на душу. Ох, гарно ж як! – Бабуся ходила кімнатами й усе охала від баченого.– Меблі, звісно, не нові, але натуральні, надійні. Як надумаете викидати – привозьте нам.

– Мамо, не квапся ділити шкуру невбитого ведмедя. Дім поки що не наш.– Тато обійняв бабуся за плечі.– Ми спочатку поживемо тут, роздивимось, а якщо нам підійде і я затримаюся на острові, то купимо будинок.

– А що тут роздивлятися: гарна хата! Треба брати. Звісно, робота буде: труби поміняти, се-те. А загалом усе пристойно. Особливо як подумати, коли вона побудована. Не один ураган витримала...– додав дідусь.

Урагани на Багамських островах і справді не рідкісні гості, вони часто проносяться, змітаючи все на своєму шляху. Про це нам розповідав пан Баум. Найпотужнішими

за останні кілька десятиріччів були Ендрю (1992), Флойд (1999) та Ірен (2011). Ураганам же ніби дають жіночі імена. Хоча Ендрю і Флойд напевно чоловічі. А втім... Зі мною у Вест-Юніоні, наприклад, училася дівчинка на ім'я Кенеді, а в Балтиморі по сусідству жила Майкл.

Президент нам розповідав, що в 1954 році був найстрашніший ураган за всю історію Багамських островів, після якого треба було практично все розбудувувати. Щоправда, тоді на Схованому острові був один-єдиний будинок. І якимось дивом він вистояв, хоча на інших островах ураган усе зруйнував вщент. Дім, який ми зараз розглядали, і був отим найміцнішим горішком. А от його власники не пережили бурю... Ніхто не знає, що з ними сталося. Після того час від часу там селилися працівники Університету, які прилітали працювати з Великої землі, але чомусь ніхто не затримувався довше за один-два роки.

Ми розбрелися по кімнатах. На першому поверсі я виявила вітальню, їдальню, бібліотеку, кухню, ванну, туалет і дві напівпорожні кімнати, які можна переробити на офіс чи спальні. Мама тим часом досліджувала другий

поверх і покликала нас усіх, щоб показати кімнату з дивними кахлями на стінах, які мінилися біло-червоним, і червонувате світло розливалось по кімнаті. Це світло зачарувало її, і вона поклала свій чорний шкіряний плащ та Олину курточку на синій дерев'яний стіл, який зовсім не пасував до цієї кімнати. Та коли ми зайшли, кімната

вже була іншою. Це була темна спальня. Темна не лише через зашторені вікна. Все навколо було коричневого й темно-червоного кольору. А стіл зник разом із плащем і курточкою. Мама здивувалася:

– Але я ж тут залишила наші речі!

– Може, ти щось переплутала? Може, в іншій кімнаті? Їх он як багато, – заспокоював її тато.

– Ні, точно в цій. Тільки вона була іншою. З кахлями на стінах. Біло-червоними, які ніби світилися зсередини і зачаровували... Я ж тому й привела вас сюди, щоб показати це незвичайне світло... Це все дуже дивно...

– Кохана, якщо хочеш, ми можемо відмовитися від цього будинку. Ми можемо знайти якусь невелику квартиру.

– Але ж дітям потрібно багато місця, – якимось невпевнено відказала мама.

Помітно було, що вона стривожена й ладна втекти з цього дому.

– Оля звикла, що є де побігати і на вулиці, і в хаті. Та й Мар'янці потрібен простір. Лише на її книжки ціла кімната потрібна.

Коли мама це сказала, легенько заворушилася штора – так, ніби хтось схвалював її слова. А може, мені то здалося.

Натомлені, ми попадали де хто знайшов місце. Оля заснула на маленькому диванчику в кімнаті, яку ми вже встигли охрестити домашнім кінотеатром. Тато вмотивувався поруч із нею зі своїм незмінним ноутбуком. Скільки себе пам'ятаю, ноутбук один і той самий. Усі навколо купують нові телефони, комп'ютери, машини, а тато залишається зі своїм старим другом. Як він любить казати, то лише

корпус старенький, а вся начинка – нова. Ні, звісно, в нього є і звичайний, стаціонарний комп'ютер, і не один, і обов'язково – з двома великими моніторами. Тато каже, що йому так зручніше. І він постійно їх оновлює: то корпус міняє, то пам'яті додає, то нові вінчестери, тож за кілька місяців вони можуть кардинально змінитися. Однак старий ноутбук – то святе, мов якийсь талісман.

Дідусь заснув у кріслі-гойдалці у вітальні, бабуся на кухні розглядала старовинну книгу рецептів. Я ж пішла до кімнати, яку ми хотіли зробити бібліотекою, залізла з ногами на диван і витягла з наплічника книжку. Нарешті можу хоч трішки почитати. Спокійно. Не відволікаючись на шум аеропортів чи Олю, яка висмикує з рук книжку й вимагає, щоб я з нею гралася.

І тільки мама не могла знайти собі місця. Нипала кімнатами і все щось шукала. І весь час поверталася до тієї кімнати, де нібито залишила свій плащ. Виходила – зітхала й бурмотіла: «Ні, цього не може бути». Спочатку я це чула, але згодом поринула у читання. А коли читаю, то не помічаю, що відбувається довкола. Потім мама знайшла ще один вихід із будинку і сказала, що піде дивитися, куди він веде.

З'ясувалося, що другі двері виходять прямісінько до розважального центру! Круто, еге ж? І як ми цього відразу не помітили? Ще коли під'їздили до будинку... Навколо були квіти, дерева, і жодних слідів гамірних розваг. Що й казати, дивний-таки дім!

Коли ж роздивилися гарно, я зрозуміла, що розважальний центр – це просто ціла купа кав'ярень, ресторанів,